

SOM UNA GRAN FAMILIA

Quan la fe en Crist estava en els seus inicis, entre els cristians hi havia un gran sentit de fraternitat. Tots eren conscients que l'aigua del baptisme i la llum de la fe els havien convertit en fills de Déu Pare. Per això, -amb gran estranyesa del món romà- s'anomenaven entre ells "*germans*" i es tractaven com a tals. Sant Lluç ens diu que "*tenien un sol cor i una sola ànima*" i que "*tot ho tenien en comú*" (Ac 4, 32). Sant Pau, escrivint al petit grup de cristians que vivia a la populosa ciutat d'Efes, els deia: "*sou membres de la família de Déu*" (Ef 2, 19).

L'expansió del cristianisme va fer que es perdés en part aquest sentit de família. En créixer la comunitat cristiana i estendre's en llocs i cultures estranyes, va resultar més difícil sentir-se part d'una família i, sobretot, mantenir relacions de fraternitat amb tots.

En els nostres dies seria desitjable recuperar aquest sentit de família que van viure els primers cristians. Per això, primer hem de convèncer-nos que no podem seguir Jesús si no vivim la fe en comunitat. Hi ha encara massa persones que es diuen cristianes però pretenen viure la seva fe d'esquena a l'Església. En segon lloc, les nostres parròquies, les comunitats de vida consagrada i els moviments apostòlics han de fer créixer aquest sentit comunitari. Ser cristià no és una cosa que no afecti la nostra vida, com ser soci d'un club de futbol o d'una entitat cultural. La fe cristiana ens transforma per complet i ens converteix en germans els uns dels altres, membres d'una família. És important sentir la calor de la fraternitat i posar els mitjans perquè puguem viure-la amb més intensitat.

Ahora, totes les parròquies i comunitats cristianes de Menorca formam una família gran, que és la nostra Església diocesana i en el seu si vivim la nostra fe. Seria bo que sentíssim com a "*germans*" de veritat a cadascuna de les persones de les dinou parròquies de la Diòcesi, als religiosos i religioses, als membres dels moviments i confraries, als sacerdots i diaques, als seminaristes i, per descomptat, als nostres missioners i missioneres. En aquest curs que estem començant la nostra Església diocesana s'ha proposat, precisament, créixer en la vivència de la comunió i la corresponsabilitat.

Cada any, per aquesta data, se'ns recorda que tots els cristians de Menorca "*som una gran família*" i que, per això, tots hem de col·laborar perquè aquesta Església es renovi, tingui vida i disposi dels mitjans necessaris per dur a terme la missió d'anunciar l'Evangeli en tots els racons de la nostra illa. El nostre desig és sortir a les places i camins per anunciar l'amor de Déu i convidar a tots a participar en el banquet que Ell ha preparat per als homes.

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca

SOMOS UNA GRAN FAMILIA

Cuando la fe en Cristo estaba en sus inicios, existía entre los cristianos un gran sentido de fraternidad. Todos eran conscientes de que el agua del bautismo y la luz de la fe les habían convertido en hijos de Dios Padre. Por eso, -con gran extrañeza del mundo romano- se llamaban “hermanos” y se trataban como tales. San Lucas nos dice que “tenían un solo corazón y una sola alma” y que “todo lo tenían en común” (Hech 4, 32). San Pablo, escribiendo al pequeño grupo de cristianos que vivía en la populosa ciudad de Éfeso, les decía: “sois miembros de la familia de Dios” (Ef 2, 19).

La expansión del cristianismo hizo que se perdiera en parte este sentido de familia. Al crecer la comunidad cristiana y extenderse en lugares y culturas extrañas, resultó más difícil sentirse parte de una familia y, sobre todo, mantener relaciones de fraternidad con todos.

En nuestros días sería deseable recuperar ese sentido de familia que vivieron los primeros cristianos. Para eso, primero hemos de convencernos de que no podemos seguir a Jesús si no vivimos la fe en comunidad. Hay aún demasiadas personas que se llaman cristianas pero pretenden vivir su fe de espaldas a la Iglesia. En segundo lugar, nuestras parroquias, las comunidades de vida consagrada y los movimientos apostólicos han de acrecentar ese sentido comunitario. Ser cristiano no es algo que no afecte a nuestra vida, como ser socio de un club de fútbol o de una entidad cultural. La fe cristiana nos transforma por completo y nos convierte en hermanos unos de otros, miembros de una familia. Es importante sentir el calor de la fraternidad y poner los medios para que podamos vivirla con más intensidad.

Al mismo tiempo, todas las parroquias y comunidades cristianas de Menorca formamos una familia grande, que es nuestra Iglesia diocesana, en cuyo seno vivimos nuestra fe. Sería bueno que sintiéramos como “hermanos” de verdad a cada una de las personas de las diecinueve parroquias de la Diócesis, a los religiosos y religiosas, a los miembros de los movimientos y cofradías, a los sacerdotes y diáconos, a los seminaristas y, por supuesto, a nuestros misioneros y misioneras. En este curso que estamos comenzando nuestra Iglesia diocesana se ha propuesto, precisamente, crecer en la vivencia de la comunión y la corresponsabilidad.

Cada año, por esta fecha, se nos recuerda que todos los cristianos de Menorca “somos una gran familia” y que, por eso, todos debemos colaborar para que esta Iglesia se renueve, tenga vida y disponga de los medios necesarios para llevar a cabo la misión de anunciar el Evangelio en todos los rincones de nuestra isla. Nuestro deseo es salir a las plazas y caminos para anunciar el amor de Dios y convidar a todos a participar en el banquete que Él ha preparado para los hombres.

Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca

